

Но долу, много по-ниско, имаше единъ слой лѣтна мъгла — тъма, която не позволяваше да се виждатъ полетата и възможно най-далечъ. Но да съжالياва ли човѣкъ за това? Отъ Мусала се виждаше най-високото — онова, което бѣ изплувало надъ тази мъгла, която като че бѣше нарочно поставена като преграда да отдѣля два свѣта — единъ доленъ и единъ горенъ. Какво може да ни интересува насъ въ тази минута долния свѣтъ съ всичкитѣ негови низости, когато се намираме въ този високъ, горенъ, бихъ казалъ, небесенъ свѣтъ? На човѣка му се доисква да подиша само въ този горенъ свѣтъ, и само въ него да прекара поне единъ часъ време.

Докато бѣхме така захласнати и омаяни отъ това, което ни разкриваше този горенъ свѣтъ, гдето, между другото, се доисква на човѣка да погледне първо нагоре, очакващъ да види нѣщо по-друго отъ това, което досега е виждалъ — да види Бога! — единъ извика: „Слънцето!“ И всички, които бѣхме обърнати на западъ, мигомъ се извърнахме къмъ слънцето, като дори се затекохме малко къмъ него, макаръ мѣстото да не позволяваше. Слънцето изгрѣва! Но какъвъ изгрѣвъ е това? То е тъй блѣдо — неговиятъ грамаденъ, матовъ, едва забележимъ дискъ бавно плува въ мъгливия океанъ, като че сега се ражда. Това бѣше къмъ 5 и пол. часа, десетина минути следъ нашето изкачване. Съ прикованъ погледъ ние следѣхме изгрѣва. Съ постепеното изплуване на слънчевия кръгъ (това не още слънце!) въ по-горнитѣ пластове на мъглявината се забелязваше, какъ кръгътъ е нарѣзанъ хоризонтално на множество тънки успоредни ивици, и всѣка по-горна ивица е по-свѣт-